

[Brusvang]

Endelig vil jeg gerne præcisere centrumdemokraternes stilling i spørgsmålet om besparelser på statsbudgettet. Det er korrekt noteret af regeringen, at der er visse punkter, som vi gerne vil være med til at genforhandle, men jeg vil meget gerne tilføje, at vores generelle indstilling, nemlig vores positive indstilling med hensyn til at få gennemført besparelser på statsbudgettet, den består lige fuldt. Det, jeg tænker på konkret, er, og det vil jeg gerne sige direkte til indenrigsministeren og til undervisningsministeren, at vi har gang på gang i 1974 forsøgt at komme igennem med spørgsmål for at få oplyst visse forhold inden for sundhedssektoren, inden for undervisningssektoren. Det er ikke lykkedes os. Vi har den opfattelse på grundlag af informationer, vi har fra vore partifæller, som har særlig indsigt på dette område, at der f. eks. for sundhedssektorens vedkommende kan spares måske op imod $\frac{1}{2}$ mia kr. på personaleforbruget. Det er ikke personaleforbruget på statshospitaler, jeg tænker på, men personaleforbruget på andre hospitaler set i forhold til det personaleforbrug, der er i udlandet. Her vil vi gerne stille en række spørgsmål. Det er ganske klart, at vi får ikke disse besparelser gennemført på denne finanslov, men gang på gang hører vi, når vi rejser dette i det politisk-økonomiske udvalg, at det er ting, man skal se på i forbindelse med finansloven, og når man kommer til finansloven, så er det gerne for sent, så skulle det have været rejst andre steder.

På undervisningsområdet gælder det specielt personaleforbruget ved de højere læreanstalter: professorer, lektorer, adjunkter, undervisningsassistenter og andre. Vi vil gerne have helt konkrete oplysninger: hvad var personaleforbruget i 1974, hvad forventer man det bliver i 1975, hvad forventes det at stige til i 1976 og med hvilken begrundelse?

Steen Folke (VS) :

Spørgsmålet om de såkaldte venstrepar-

tiers holdning til den socialdemokratiske regering under regeringsdannelsen, har været bragt ind i debatten.

Jeg vil gerne sige, selv om det nok er for snart 117. gang, at venstresocialisterne også i den forbindelse gjorde det helt klart, at vi ikke nærrede nogen illusioner om, hvad det var for en politik, den socialdemokratiske regering ville føre. Vi har ikke på noget tidspunkt lagt op til, at vi ville støtte en politik som den, der forhandles i dag her i folketinget. Vi har sagt, at vi ville støtte ethvert forslag, det være sig nok så lille, som kunne siges at være et reelt fremskridt for lønarbejderne, men vi har tilsvarende klart sagt, at vi ville sige fra og med alle midler bekæmpe, så vidt vi kunne, forslag, der var vendt imod lønarbejdernes interesser, og der er efter vores mening ingen tvivl om, at det, vi har at gøre med i dag, netop er et sådant meget klart overgreb imod arbejderklassen.

Jeg mener, at socialdemokratiet i mange år har levet højt på, kan man godt sige, at der har været en slags højkonjunktur i udviklingen af det kapitalistiske Danmark. Siden den anden verdenskrig har der i væsentligt omfang både i Danmark og i øvrigt internationalt i den kapitalistiske verden været en højkonjunktur, ikke uden tilbage-slag nu og da, men med væsentlig materiel fremgang for de kapitalistiske samfund. Det har været baseret på, at man har udviklet et mere og mere effektivt kapitalistisk drevet erhvervsliv, hvor hjulene har snurret hurtigere og hurtigere år for år. Vi har kunnet producere mere og mere. Efterhånden har det vist sig med stigende styrke i de senere år, at der var en lang række omkostninger ved den form for uhemmet kapitalistisk vækst.

Det er den form for vækst, som socialdemokratiet har været med til at administrere herhjemme. Det kastede ganske vist også noget af til lønarbejderne. Når man producerede mere og mere effektivt, så blev der også en forbedret levestandard for flertallet af lønarbejderne, men der var en lang række omkostninger ved det. Der var omkostning-